

at den organiserede Afholdsbævgælselse kunde udvides i et meget betydeligt Omfang, hvis blot de tilstrækkelige Midler var til Stede.

En kraftig Slutte fra det Offentlige vilde sikkert bringe rige Resultater i Ædelighedsens Retning. For Tiden opbeholder Fællesudvalget et Statistiskud af 480 Kr. om Aaret, der udelukkende bruges til Agitation.

Men ved Siden heraf har den nuværende Ædelighedslov, der til 1933 lyder 25 Aar, trods alle Mangler og Brist virket godt, idet Alkoholforbruget er dalet i den Periode fra 4,23 til 1,35 Liter ren Alkohol pr. Individ, og betydeligt mere kunde sikkert være naaet, hvis baade Befolkning og Øvrighed havde været mere nidkære i at paase den overholdt. Vilde det ikke være en passende Maade at fejre Lovens 25 Aars Jubilæum paa, at Lagtinget nedsatte en Ædelighedskommission til at fremkomme med Ændringer til den foreslaaende Revision.

At saadanne Ændringer, som vi anser for formaaltjenlige, skal vi lige nævne:

- 1) Tvungen Alkoholundervisning i Skolerne,
- 2) Alt Salg af Øl til Fortæring paa Stedet forbydes i Forbindelse med anden Handel eller i tilsluttede Lokaler,
- 3) I Byer med 500 Indbyggere bliver Beværtning med Ret til Udskænkning af Øl, Sodavand o. l. gjort til en Bevilgningssag, Bevillingsgiveren er i Thorshavn Byraadet, paa de øvrige Pladser der respektive Forstandskab.

Et mere effektivt Tilsyn med Beværetningerne vedrørende Nydelse af medbragt Spiritus, er paakrævet nødvendigt. Personer under 21 Aar har ikke Ret til at indforskrive Spiritus.

4) Spiritus og Øl maa ikke oplagres længere end 3 Uger paa Dampskibsekspeditioner. Efter den Tid skal det returneres, og Afsejderen skal betale de paaløbte Omkostninger.

5) Endelig burde det undersøges, om der ikke i Loven kunde indsættes Bestemmelser, der paalagde Øvrigheden en mere indgaaende Indsigt med Lovens Overholdelse.

Udvalget maa i alt væsentligt slutte sig til de Udtalelser, der er fremsat i Fællesudvalgets Svar, navnlig da Ædelighedsloven ordinert skal til Revision i Lagtinget i Samlingen 1932. Dog maa man understrege Betydningen af et mere effektivt Oplysningsarbejde blandt Befolkningen for Ædelighedsloven. Her maa der lægges megen Vægt paa den mundtlige og skriftlige Agitation. Men til dette Arbejde kræves Midler, langt flere end vore Afholdsorganisationer disponerer over, plus de 480 Kr., Fællesudvalget for de færre Afholdsorganisationer opbeholder som Statistiskud.

Det er af største Betydning for vor Samfund, at der arbejdes for rent Land for Spiritus. I dette Kulturarbejde mener Udvalget, at Lagtinget ogsaa bør deltage ved at yde økonomisk Støtte.

Udvalget anser det for Lagtingets Pligt at gøre en Indsats til Fordel for Ædelighedsarbejdet, og vil derfor foreslaa, at Lagtinget yder et Tilskud paa 500 Kr. til Brug for Agitationen for Afholdssagens Udbredelse i indeværende Aar, saaledes at Tilskudet gives til Fællesudvalget for de færre Afholdsorganisationer.

For yderligere at støtte Afholdsarbejdet økonomisk mener Udvalget, at Lagtinget bør yde et Tilskud paa 1000 Kr. for 1932, idet Lagtinget anbefaler, at Staten ogsaa yder et lignende Beløb til Fællesudvalget for Afholdsorganisationerne til Ædelighedsens Fremme.

Det er efter Udvalgets Mening højt paakrævet, at der nedsættes en Kommission til at undersøge, overveje og fremkomme med Forslag til næste Lagtingssamling om forskellige Ændringer i de gældende Bestemmelser, saa Spiritusloven kan nedbringes yderligere end allerede er Tilfældet. Den eventuelle Kommission bør ogsaa tage under Overvejelse Spørgsmaalet om Salg af denaturert Spiritus, Beværterloven, Ølsalg i Butikkerne til Fortæring paa Stedet, Indførelse af Alkohol i Skolerne og i Lærerskolen, samt fremkomme med Udtalelser og Forslag, der kan begrænse eller forbyde Børn og Ynglinge Brugen af Tobak, og andre Spørgsmaal, hvis Løsning kan medvirke til moralsk Højnelse.

Vit eiga at vera tykkum, sum skapt hava hetta rit um rúsdrekka, takksom. Tit hava gjørt okkum eina tænastu, sum ikki eigur at fara í gloymskuna.

Tað er at vóna, at rit d verður nógv brúkt, ti tað gevur nógva vitan um henda spurning, sum framvegis er afturvæðandi.

Tey, sum hava verið við til at leggja sððisrit d um rúsdrekka til rættis og úr hondum eru: Jógvan Dahl, Magnus Dan'elsen, Helga Diklev, Bjarta Højgaard, Dánjal Petur Højgaard, Klfus H. Jacobsen, Nora Jacobsen, Svanna Hanusardóttir Jensen, Sofus Joensen, Jóhannes Johansen, Jan Müller, John Reid Petersen, Mogens Petersen og Petur Zachariasen.

Prentingina hevur Fyens Stifts bogtrykkeri, Odense, greitt, og lay-out Mogens Petersen.

I fororðinum sigur Klaus H. Jacobsen, sum er leiðari av sððisútbúgvingini, at rit d skal ikki verða tikið sum eitt serfrðisligt verk, men at hetta tá kann vera av almennum áhuga.

Tað má sigast, at her er hepnast væl og hugtakinum at fáa hetta gjørt til eitt verk eiga vit at fegnast um. Her eru somuleiðis mæng orð, sum vit koma at siggja fyrri fyrstu ferð og er tað ikki av minni týðningi, at vit við hesum fáa úr millum fólk nýgjørð orð, sum vit kki fyrr áttu, ti málmenn okkara hava eisini verið uppi í. Tað skal kki við hesum vera norð við málbúnan í ritinum, sum samantikið má sigast at verða góður, rættuliga lættlesandi. Men keppi nú heita rá — Støðisrit um Rúsdrekka — sum fæst fyrri ein biligan penga, 10 krónur.

Støðisrit um rúsdrekka

Ritið er 72 blaðsíður og inniheldur m.a.:

Rúsdrekka í Føroyum:

Søguligt yvirli.

Drykkjuvanar: Almenn hagtol, kanningar í Vestmanna og í Tórshavn, og kanning av føroyskum skúlaungdómi.

Alment um alkohol:

Geringartilgongd.

Alkoholupptøkan í líkamid.

Ávirkan á heilan og líkamid.

Ávirkan á sálarlívið.

Hetta rit fáa tygum við at senda lepan niðanfyrri.

Støðisútbúgvingin

Fróðskaparsetur Føroya

3800 Tórshavn

Sendið mær »Støðisrit um rúsdrekka«

Navn

Bústaður

☐ 12 kr. sendar á postávising

☐ 12 kr. sendar í kekki

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

21. PARTUR

— Men hon verður rættvörðin aftur, spurdi Bob.

— Jú, sjálvandi. Men nú má tú vera tolin. Manja roynir at gloyma ta ræðulgu hendingina í skógini í gjár. Viðskiftið við Akre. Orsøkin til, at hon ferð eftir ferð heitir á teg um at fara úr sjúkastovu hennara, er tann, at tú í hugsan hennara minnir ov nógv um hendingina í gjár. Skilir tú? Tað sama er galdandi fyrri þrýðlutin.

— Hon vil ikki víta til mín, bert tí hon ynskir at gloyma Akre og atburð hansara móti henni?

Læknin brosaði og hevði aðra hondina á herðar Bobs:

— Tiverri, ungi maður. Eg verði noyddur at heita á teg, at tú heldur teg burtur frá sjúkahúsinum. Ið hvussu er fyribils. Er semja um hetta?

Bob nikkaði jättandi.

— Ja, segði hann síðan. — sjálvandi — um tað er best fyrri Manja.

— Tú kann koma aftur at vitja gentu tína um nakrar dagar ar, kanska um eina viku.

— Eina viku?

— Ja, tað er helst ov leingi at bíða, skjilji eg. Men...

— Tað er í lagi, harra lækn.

So haldi eg meg burtur líðani.

— Tøkk skal-tú hava.

Læknin trein'nnar í sjúkastovu, Bob var einsamallur í gongini. Í teirri løtu, hurðin varð upplatin, festi hann eygað á Winter, ið sat á songarstokkinum. So heldur ikki meiri.

Hann snúði sær á og fór niðurbændur leið sína.

Ikki skifta orð við Manju í heila viku. Kanska á ongum sinni meir. Eg elski Manju, Eg elski hana. Tað er veruleikin!

Winter royndi at koma til tals við Manju, har hon lá í seingini.

— Góðasta Manja. Bob er sera keddur av atburði tínum móti sær. Hann vil fegn sleppa at vitja teg. Bob, góði vinur tín. Hvi vil tú ikki tala til hans ara? Hvat bagir, Manja?

— Bob, segði Manja óvitiandi. Hon stardi eina løtu.

Mestsum í tóman heim.

— Ja, svaraði Winter.

— Hvør er Bob, spurdi Manja framvegis óvitiandi.

Winter gjordist illa við.

— Manja, tú má ikki tala soleiðis. Sjálvandi veit tú, hvør Bob er.

Hon lat eyguni aftur. Fjar frá øllum veruleika, segði hon:

— Eg kenni ikki Bob. Als ongan. Ið ber hata navn. Eg veit ikki, hvør Bob er!

Winter hugdi niður fyrri seg.

— Nei, hugsaði hann. Tað kundi ikki bera til. Manja var kortini skadd. Illa skadd. Av tilburðinum. Akre hevði alla skuldina.

Somuleiðis hugsaði Winter um sambandið, sum eftir øllum at døma var millum Akre og Bob. Sambært atburð Manju. Her á sjúkahúsinum.

Men Bob hevði als onki gjørt henni til skaða. Tvorturimoti. Hann hevði bjargað henni frá teirri ræðulgu lagnu.

Winter lét aftur at dóttir sínari og spurdi:

— Tú ber kenslu á meg, ikki so, Manja?

— Jú... ú eri fadír min...

góði fadír mín.

— Um tú ber kenslu á meg, má tú eisini bera kenslu á Bob. Honum, sum tú hevur havt hópin av hugnaligum samveruletum við? Bob — tí unga manninum við ljóðfarinum. Tú minnist til hansara.

Winter greiddi henni frá samveruni teirra millum, just áðrenn hon hvarv úr eygsjón Bobs. Og varð sedd av Akre!

— Eg minnst til Bob, segði Manja umsiðir.

Winter flónaði um hjartað.

— Hann er vinur tín, segði hann síðan. Hann kem higar til Júlíands, tí tú heitir á hann um at koma. Helti úr Keypmannahavn.

— Eg havi hann í minni mín um, segði hon.

Winter spurdi varisliga:

— Manja — kann Bob koma á vitjan til tín seinnapartin.

— Jú, svaraði Manja.

Læknin jättaði somuleiðis, at Bob kundi koma at víja.

Og ongan var fegnari enn Bob.

— Eg helt, segði hann, at tað var vorðð líðugt okkara millum.

— Ongin orsök at vera so tunglyntur, helt Winter. — Tú skal bert tala hana til rættis.

— Eg kundi hugsað mær at gjeva, enda á tilveru Akre. Tí manni, sum...

— Hann er í tryggum hondum. Í hondum lagreglunnar, helt Winter.

— Ájú, vist er hann tað.

Men tíðindi um at hann er flýður, koma mær kki óvæntað, nær enn teg so koma, segði Bob.

— — — — —

Móttokan. Bob fekk á sjúkahúsinum, var vinarlíg. Læknin tók ímóti honum. Hóast læknin var vinarlígur, hevði hann ávísan hressan í smátt við komu Bobs.

Bob kykkaði sær innir í sjúkastovu og helt leiðina yvir nið seingini, har Elónna hansara lá.

(Framhald)